

Jesús V. LORA

A luz fire a mesta cabeleira
das copas do bosque elevadísimas
acedéndoas de castaño verde.
Do chan prorrompen troncais liñas
e nun enreixado múdase o baleiro:
trascendo coa miña mente laberíntica
a virxindade do espazo libre.
Os incorpóreos raios do día
seguen a punzar como fugas de chama
todas as follas e pólas que, ansían
beixar o ceo, acariciar o eterno.

***

Chove sobre o pavimento empedrado
unha sinfonía de tons puros
que reaniman o seu corpo gris sen vida:
A choiva teclea con miles de dedos
o teclado de pedras que se estende
ao longo da rúa baleira.
Amañece daquela dos penedos
un ritmo bruxo que cala o silencio;
de súpeto, o espazo é harmonía,
descoñecida toda ela e sen orde.
Cantos segredos agacha a terra.